

HUMORISZTIKUS KÉPES KÖZLÖNY.

Megjelenik minden hó 1-én és 16-án.

A SZERKESZTÉSÉRT FELELŐS

BARTALITS IMRE,

KIADÓTULAJDONOS

ELŐFIZETÉSI DIJ BUDAPESTEN, VAGY VIDÉKRE POSTÁN BÉRMENTVE: EGÉSZ ÉVRE 2 FORINT.

EGYES SZÁM ÁRA 10 KR.

ELŐFIZETHETNI:

BUDAPESTEN: VIII, ESZTERHÁZY-UTCZA 12. SZ. **VIDÉKEN:** MINDEN POSTAHIVATALNÁL.

Jegyzőkönyv. *)

Rehabilitációra,
 Űtött a leggyászos óra:
 Országos honvédyűlésen
 Álltak az agg hősök résen,
 S mit az isten nem tehetett:
 Vesszét törték Arthur felett.

Szabolcs vitte a fő zászlót,
 Búsította Tisza Lászlót:
 Szerecsent mosni fehértre,
 Gyásztábora czélt nem ére.
 Rehabilitációra
 Ez volt a leggyászos óra.

Magyarország becsülete,
 A hős honvéd dicő neve
 Napként tündöklék már újra,
 Vincsen felleg alá bujva.
 Manifesztum kétszáz hőset
 Huszszerezen összetörték.

Harminczhat esztendő múlva
 A zöld kabát megújulva,
 Csatát nyert a honvéd sereg:
 Manifesztumhős kesereg.
 Érted hazánk! Kossuth érted!!
 Te ezt a szép szót megérted!

Az ország kizjegyzője.

*) A m. gyeh z nagy termében tartott honvédyűlés alkal-
 mából „Consummatum est“ czímmel a *Függetlenség* márczius 11-ki
 számában Görgeyt — egy teljes joggal keményen elítélő jeles
 cikkk jelent meg, melynek végére csatolva látott az általunk itt
 közölt hazafias hangulatu költemény nyomatatáshan legelőször nap-
 világot mint a gyűlés jegyzőkönyvbe foglalt verses határozata —
 szemben Tisza Lászlóékkal, kiknek rehabilitáló szándéka ugyanekkor
 csufos hajótörést szenvedett. — Oly márczius 15-diki ajándék ez
 Görgeyre nézve, a melyet nehezen tesz ki majd közszemlére az
 ablakába. „Áruló volt, áruló marad!”

Görényvölgyi Naftali és Hagymabüzy Simsi rebacholnak.

Két Ábrahám-kelbeli atyafi találkozik egymás-
 sal az utcán és az alábbi párbeszéd fejlődik ki köztük.

Hagym. The boráthom Görényvölgyi! sináljuk
 mi magunknak egy jó rebach.

Görényv. Hodjan?

Hagym. Hodjan? Hát vidjáz magodat, én meg
 mandakh nekhed. — Az enyém Khóbi jerek thonolta
 mogának az oskolában, hodj ha ezelőtt 1800 eszten
 düvel volokhi letette volna khomotra, csak 6 pro-
 czent mellett edj krojczár, ez anyit khomatozta volna
 magáth, hodj khi se lehetne tholán fizetni.

Görényv. Nő, de hát hodjan okhorsz the jó rebach
 sinálni?

Hagym. Hát thodod khedves Naftahalilében én
 most adam nekhed edj florén khülesön 6⁰⁰/₁₀₀ mellett,
 ennek khomotja 1800 év molva még thübb lesz mint
 az edj khrojczaré; de minek othánna mi odj sem
 éljök mogunkhat olyan sokáig, majd a mienk othódok
 leszámolják mogukhnak.

Görényv. Nő! hát hodjan thodnák az enim
 othódok az a sok khomat khifizetni?

Hagym. Ne bósold mogodat semmit. The mast
 adad nekhem 300 florén khomotot előre és the othó-
 daidnak nem khüll majd az igen sok million florén
 khomothot kifizetni az enyim othódok számára. s idj
 a thid othódok igen sok million florén rebachot
 nyernek.

Görényv. Nicht slecht! Sak hodj feleded, hodj
 zsidóval és nem khürüstényjel van dalgad, okit a
 mienk édesmázás ravasz szóval oljan künjen be lehet
 kefélni.

Hagym. Nő segitsd hát nekem adj khürüstényt
 bekefélni, hisz todolhatsz, hodj „kéz kezét mos.”

Görényv. Khotja leljek, ha nem segíték!

Mozsár.

Hős Mórencz.

— Alkalmi rigmus az önképzőkörből. —

L—Y Károlytól.

„Parturiunt montes, nascitur parvus mus.“
Azt mondja Horáciban egy gyönyörű rigmus
Engem is oldalba rugott a pegazus,
... Nem t'om nem lesz-e majd a nagy „monsból“
kis „mus“

Scharf Móricz tatája! te légy pátronusom,
Hogy e kadenciám tisztességre jusson;
Adj kalamusomnak boszorkányi szárnyat,
Hogy elérjem csucsát a galgóczi várnak.

Drótosok szent hona: dicső Trencsénország!*)
Téged magasztal majd széles e nagy világ,
Mert oly hős zsidócskát, milyent zeng ez ének,
Csak ritkán mutathat be a föld az égnek.

Te szülted őt Galgócz, de Pesten lett nagygyá,
S Tisza-Eszláron lesz majdan rabbinussá,
'Sz már is oly disze a kóser ifjúságnak,
Miként Csana cigány az ő bandájának.

Mert van e tüntetés, van-e hősi lárma,
Hová Mórencz lába bé ne kalapálna?!
S miként cserjék között a sugár jegenye,
Ugy nyulik ég felé esztergályozott feje.

S megered a nyelve, mint a zúgó patak,
Mely tova haladva mindig jobban dagad;
Ugy ragad magával nektárédes (!) szája,
De csak amig bizton vagyon az irhája.

Évekkel azelőtt is, mikor a német
Oltárt állítottatott Thália papnőnek, —
Felébredt benne a feltűnhetés vágya,
Mi a zsidót minden lépten-nyomon bántja.

Magyarhon szívében német színház álljon?!
Nem tűrheti sem e, sem a más világon,
Meg is mutatja, hogy mi a jordán virtus,
S mennyire haladt már az igazság és jus.

„Borátim, hanfiak! — szólott egy tömeghez —
Tedjétek kezetek jól a szívetekhez

*) „Hősünk“ szerint Trencsén megye önálló ország volt melynek fővárosa Galgócz volt legyen.

És igaz madjarhoz méltóan mandjátok,
Ne szálljon németh színházra az átok?!

Nem, edj minomotomot sem küll veszthegetni,
De igaz madjarhoz méltón cselekedni;
Poskaport olája, levegübe véle
Adta iljen, oljan germán nemzetsége!“

És tett volna miként tenni határozta,
De valaki a tömegből rikoltozta:
„Ki az a hős rethor, az az anonimus,
Álljon elő, lássuk mi a „magyar“ virtus!“

Hallotti csend áll be, vár s figyel mindegyik,
De a hős rethorban nem gyönyörködhetik,
Mert úgy elvegyült a nézők csoportjába,
Mint cső-kukoriczába a tengeris zsákba.

És a vitézségnek száz meg száz példáját,
Nála vízfestékekkel lefestve találnd;
De az én rigmusom hej! másról nótázik:
Egy huszas lázsiás hogy és miként pályázik.

Elmondom ő neki siralmas bolygását,
Csoda módon való kasszába jutását;
És ha nem igazat szól e kadentia,
Saktolja le rögtön azt a sakter-bicska.

* * *
(Folytatása és vége köv.)

„Független“ m a y e r s á g o k .

Megyeri Krausz Mayer Lajost tehát verifikáltak;
— Verhovay Gyulát pedig elitelték a „független és
pártatlan“ bírák

(No hát ezeknek utána zárjel között csak annyit
jegyez meg Füstölő, hogy a verifikált — Tisza
Kálmán gárdájának telivér mamelukja és gazdag pá-
linkás zsidó; az elitelt meg kérhetetlenül merész
szókimondó antiszemita képviselő.)

Quod erat demonstrandum.

Krausz Mayer Lajost igazolta a bíráló bizottság,
de elitelte a hazafias közvélemény; Verhovay Gyulát
elitelte az ítélő bíróság, de igazolta a be nem folyósolt
közvélemény.

Bűnösnek hat melyik a bűnös mar most a kettő
kettő közül?

Felelet: „Ne szólj szam, nem faj fejem!“

Siszpülver Náczi ország vadászkalandjai.

Gondoltam mogomban. hodj edjszer már Pestre meljek fel bakot löni, mert hát ott is nadjon jól leheszen vadászni faintos kis bakfischekre, sak oztán sötörtököt ne mondja a flinta.

Megérkezve tehát Pestre, edj sinos kis ballerín kedviért — pompás vadaska volt — nem edjszer defelíroztam el a m. kir. operóház elütt. A kis homis annyira tetszetős alak volt elüttem, hodj én edj általában nem zseniroztam mogomat ő sinosságának az op roházi próba otán elválhatlan árnyékává szegüdni.. — (Nem rossz gosztus — mandaná reb Slajmele az enjém orvadász busenfreund.)

No de omint észrevette a szép kis mokus, hodj miben sántikálom én mogomat — ő sem volt rest iczipidszi láboit nadj förgén szedegetni. Sietve fardolt be edjik otczából a másikba, mig nem végre edj Mária-otczai lak nyelé el sovár szemeim elül.

Ekkor én a nadj öldözés küzegette hosra vágodtam magamat auf die harte pflastersteine, omi épen elég volt arra nézve, hodj a szép kis ballerín bemeneküljön az üvéké lokásba. Erre oztán én a kapo alatt mohó vádjjal estem neki a lakók neveit feltüntető tábla rubrikáinak megtdni, hodj ő a kis kedves melyik abtheilongba lakja mogát. — A robrikák küzött volt letültetlen is Öldözött vadacskámnak sejditettem vadj is inkább totdam már a nevét, mert legyczűjét a próbán feledve, így szólt otána edj szint n nem megve-te-dű kollegája: „Joczika, Gaszó kisasszony a legyczűje!“ — A Gaszó névre ozonban sak nem okodtam bárményire bűngésztem is a robrikákat már pedig a biographiájából túbbit szerettem volna tudni a nevene.

Itt lakik ő mégis — gantaltam magamnak — talán sak a neve nincs ország világ szümelattára kifüggesztve és e szavakkal runtottam be a házfelügyelőhöz: „Nem lokik itt e házban bizonyos Gaszó-salád?“

— De igen, én vadjok Gaszó Mátyás a házfelügyelő... mivel lehetek szulgá otjára? — mondá a házfelügyelő.

— Hát... hát kérem... izé — nyeldeklém és besapva mogam otán az ajtót, eszeveszetten láboltam el lefözetésem színhelyéről. Fülösleges mandanom, hodj Mátyás ör Joczika opja volt, mig Joczika a mellekszobából kedéljesen kinevette engümet

Gräslich, hodj ez megtürténte mogát!

Saktervágások.

A képviselőház egyik multkori ülésén elkialtja valaki magát, a közöség karzatján, hodj: „Zsidók takarodjatok ki a nemzet házából! Ha ti a Krisztust sárba tapodjátok mi is akkent fogunk veletek cselekedni!“ Kisült, hogy az illető — örült volt. — No ha egy örültnek is ily világos a gondolat menetje, milyen akkor a csakugyan — eszüieké?!

Manapság legjobb hivatala egy pensionált miniszternek lesz. Hanem azért Tisza Kálmán aligha beadja egyhamar a kulcsot, ha csak be nem adják vele.

Az osztrák miniszterelnök megvonta a Bartalits kiadásában megjelenő „Rebacbahtól“ a postai szállítás. Ugy látszik, hogy az osztrák kormány is jobban szereti a tincses zsidót, mint a haza igaz polgárait!

Simi monológjaiból.

A pendz szentesíti oz eszküzetek.

Hodj ha engüm pafan ötnék bolrol, — edj kis nyereségért még mindig pafan öthetnek jabbrol.

Szentelennek állja a világ!

Kindses bánya a gojim beszolet sak értheni khül a kioknázásához.

Ha már épen esni khül — loitbalonnal szerethnéke esni, nem pedig odj, mint ohodjan az a bizonyos zsidó rabbinnus leeste, okit a fürendek olj csfondáro san leejtették.

„Magyar Lap“ czimmel Szalay K. szerkesztésében s Orody G. kiadásában egy ój poltikai napilap indolt meg a fővárosban. Az hiszek, ez is sak oljan zsidó lap leszi majd magát, aki épen odj őti majd minket, mint a „Föstölő.“ — Waj, geschrien!

A Rác Pali hegedüje.

Reb Siachem Knofelblüh egy szép reggel arra a szokatlanul merész gondolatra ebredt fel, hogy egys er már ő is csinál magának egy u. n. „jó napot“ Ez a szokatlanul merész gondolat aztán úgy belefészkelte magát az ő gubanczos röt fejébe, hogy egy Pimzelstein Ezekiel névre hallgató tincses, hitsorsosának társaságában csakugyan beállított estére egy — egész — halbseidlira a „Vadászkürtbe.“

A „Vadászkürtben“ Rác Pali akkor épen valami jötekonyczélra huzta a bandájával.

Reb Siachem Knofelblüh oda szólítja a híres cigányprimást és azt mondja neki:

— Poli, hozzá meg nekünk ezt a nótát, hodj: „Verje meg az isten engüm“... (a mit ezután mon-

ránkozása közepette torka szakadtából vonytott bele repedt fazék hangján a megrendelt nótába.

Rác Pali örülve, hogy művészete most egy zsidónak alkalmasint duzzadó bugyellárisát is megfogja nyitni a jötekonyczélra való tekintetből — egész tiszteletteludással állít a „daloló“ jakecz elé a kezbe-tányérral hogy kisoról majd talán attól is ha többet nem — legalább egy két hatsocskát.

Reb Siachem Knofelblüht azonban nem hagyta el most sem arczatlan hidegvére.

— Moga a Rác Poli? — kérdi a tányérozó cigány-primástol.

— Az atyám is az volt -- felelé Rác Pál el-
ámultan

dott, azt csak ugy magában mondta)... ha sak edj veszekedet vasat is látsz tülem.

Rác Pál virtuozitással huzta el a „megrendelt“ nótát; Reb Siachem Knofelblüh pedig meg egyet rendelt:

„Falo végen von edj haz.
Zsidó lokik benne;
Annak van edj szép lánja,
Rebekha Rebekha a neve.“

Knofelblüh fekete lelke a gyönyörűen játszott nota hallatára csak ugy repesett örömben, felugrott ülőhelyéről a felmeszely fehér bor mellől es bal kezét a fületöve mögé kapva a jelenvoltak közmeget-

— Nus hát, nem hallotta moga, mikor azt mandtam én mogának: verjen meg az isten engüm, ha sak egy veszekedett vasat is lát tülem?! Ha moga nem hallotta... hallottam én, meg ez az ór itt. Udj-e Pimzelstein? Abghandelt! Mehet, mert különben még megveri engüm Isten és ezt tolán sak moga sem akar?!

Rác Pali egyet fordult a sarkán, kezébe veszi hegedüjét, egyet int a banda tagjainak és avval rágyujt a híres s a zsidó fülnek oly kelletlen „Ziczen-zakczenére.“ Reb Siachem pedig kapja magát és a publikum óriási kacajától kíserve ugy elhordta magát hamarjában a Pimzelstein orasággal egyetemben hogy a „Vadász kürtben“-létét csak a hátrahagyott haly mabüz es a kifizetetlen számla bizonyítja

Ily varázshatalommal birt a Rác Pali hegedüje.

Ulpianus Iczig, jogász és Aesculapius Pinkász, orvosnövendék diskurzusai.

Ulpianus I. Szervasz, — edj indiskret kérdés te Aesculapiosz! Küszönek tinekteknek mint leendő fosser doktoroknak jó gsheft reményében a sirások elüre már mast is?

Aesculapius T. A mint veszőnk. Ha látják edj bota kinézéső izraelitő arvasnövendéket, akkor küszönik — ha látják edj intelligens kinézéső izraelitő arvasnövendéket, akkor nem küsz.....

Ulp. Elég; ne tavább! Biztosíthatom téged, hodj idj már mindnyájatoknak küszönek a sirások.

Aesc E zaj?! És tinekteknek mint leendő kotyafülű ödjvédédeknek küszönik-e az üvéké felelemben szegény megnyozandó gojim porosztok elüre már mast is?

Ulp. A mint veszőnk. Ha látják edj rafinírozott kinézéső izraelitő jogászt — recte — ödjvedjelültet, akkor küszönik — ha látják edj szelid kinézéső ödjvedjelültet, akkor nem küsz.....

Aesc. Elég; ne tavább! Biztosíthatom téged, hodj idj már mindnyájatoknak küszönek szegenj megnyozandó gojim porosztok.

Ulp. No látolsz; mandjal már mast, hodj nem ör — az ör: a zsidó?!

Aesc. Wahrld dū hast recht Olpianosz! Sak hodj mast rajtad a sor mandani, hodj a márczios 15-én az edjetem-téren deklamirazandó szónok megválasztásakor ott voltál-e mogadat a Caffé-Árvojbau?

Ulp. Nadjon természetesen.

Aesc. És mit sináltál ott?

Ulp. Sodálkozom azon rajta, hodj te oszt ki se tolálsz, Aescolápiosz! Hát a nadj zörzavarban megbliecczeltem edj csokolád't mit sechs kipfeln, ket britanikat a zahlkeluertul es három parthi carambolt a marqueurtól.

Aesc. Nem rassz

Ulp. Nu es te hol lobaztad ozalatt a tiedé lá-

badat, mert én nem látoltam tégedet abba a grajszartige tomoltban?

Aesc. Todolsz Aescolápiosz, van a Caffé Árvojjal vizavi edj czipő-özet. Ide bele mentem én belelőbázní az enyim két lábomat edj pár ójdonatój czipőbe. Akkor épen edj dürgedelmes „abczóg“ rös.ködteté meg az Árvojjból a levegüt. Jesszasz — orditoztam magamat — hisz ez meg van edj gewaltige antisemit zavargás; nem hollja majszter ór, mint kiabálják: ösd a zsidót?! Ovvall aztán mit sem törődve a szegény iparos joggatásaival, én is elszeleltem egy pár ój czipővel 6 flórentől — az én rondjos es csámpás czipőket, hadjva ott heljettök eserebe.

Ulp. Hiába sak, mi még mogán az ördögön is kifogjok mogonkot es idj én sak gratulirozhatom neknek.

Aesc. Hjah! odj van az már, hodj mindenki a moga módja szerint önepli meg márczos 15-két. Baland gojim hozofiak ekes dikceziókkal, hozofias dalok elénekésével es a kedjelet lerovásával öneplik ozt meg; mi? — mi pedig lapással, csolással, hamis bokással etc... wie es eben künmt.

Ulp. Szervasz, spéczi! hündert jahr zallen wir leben. (Mindketten összeölelkeznek es ujjab manipulaczió után indulnak)

Iczig és a czethal.

— Nem mese. —

*Utat vesztve minapába
Pestig uszott a Dunába
Egy nagy czethal, mikor épen
Iczig ur a jegyesével
Csolnakázott örömében.
Meggillantva a czethalat
Iczig iyyen szókra fakadt:
„Kedves czet ör! kérek nadjon,
Engem s Rűfkét békén hadjon.“
A czet erre egyet fordul
Es Iczigre imigy mordul:
„Ördög vigyen zsidó gyerek,
Iyyen prédát én nem nyelek.
Volt egy ösöm, de megbánta,
A belét is majd kihányta,
Mikor Jónást hamarjába
Bele vette a gyomraba:
A hagyma bűz olyannyira
— Ime ez a dolog nyífta —
Bánta szegény pára nyrát,
Szörös Jónás meg a gyomrát.
Erre aztán harmadnapra
Kilöké a tengerpartra
— Hozzá elől, nem is hátul —
Jónást ösöm jómagából.
Ettől kezdve mi nem nyelünk,
Zsidót, — inkább éhen veszünk.
Így hát téged zsidó gyerek
A Rűfkéddel el sem nyellek!“*

Szólt a czet és . . . hamarosan
Duna vize olyat locosan,
Hogy a csolnak kóser terhe
Menten meglőn keresztelve.

Magyar Bors

Dilemma.

Azt mondják, hogy a jóralvó és érdemes ember
Megteszti mit vallása parancsol. Kérdem azonban,
Hogy van-e jóralvó és érdemes izraelita?
Mert, ha a vallását követé, úgy csalnia kellett
Hogy ha pedig megszegte parancsát, vété az ellen.
Igy a zsidót ki nevezhetné hát jóralvónak?

Mossáz.

A zsidó iskolából.

Tanitó: Zámi! ha te példánol disznóhóst eszelsz,
mit küvetsz te okkor el?

A Zámi jerek: Jaj, kérek professor ór, olj nadj
bónt, hodj ki sem merek ozt mandani.

Tanitó: Vagyolsz te edj meschüge; — edj kis
vadj adj nadj disznóságot, oszerint, omint épen keves-
set vadj tübbet eszelsz belüle.

Tanitó: Mandjál meg nekem te Zámi, mért nem
vágatta ketté Soloman király ozt a bizonyos kis izrelitő
jermeket?

A Zámi jerek: Azt én sehodjan sem todok meg-
fogni, professor ór.

Tanitó: Nü te számár, hát ozért, mert nem okorta,
hodj edj khicsike zsidóval is kevesebb ledjen a világon.

Tanitó: De ozt sak megmondolsz nekem, hodj
mérü nem lesznek izraelitők — hoszárok?

A Zámi jerek: Össön belembe oz istennyiló, ha
todok.

Tanitó: Nü, hát őseink sak szomarokon lova-
goltak.

Budapest rejtelméből.

(Török állapotok a Stajsz-korszak alatt.)

Thaisz Elek: Budapest kiérdemült főkapitánya — bizonyára nem ok nélkül — oly nagy szerepet vitt éveken keresztül a „Füstölő“ minden bal-eslekedetet kérlelhetlenül ostorozó hasábjain, hogy illő, miszerint most, midőn bucsut mondott fővárosunk érdekében az általa majd negedszázadon át melengetett főkapitányi székeknek nálánál egy alkalmasint hivatottabb utód javára — mi is elbucusttassuk őt: a magán életbe visszavonuló öreg urat t. olvasóinktól akként, hogy a judaifák által oly annyira imádott Stajsz-korszaki epizódokból a nyilvánosság elé bocsássunk — igaz — édes keveset ugyan, de mégis valamicskét.

Midőn Thaisz Elek ur ő nagysága szabadságát ment élvezni Meránba és midőn az akkori nagy komolyabban kezdték hivatásukat venni — nem épen a legfényesebb csillagok jártak a t. cz. esavargó, betörő s többnyire zsidó orgazda urak, valamint dédelgetett félvilági hölgyeink felett.

A rendőrség barátságatlan razziai sehogy sem vált inyókre; — no de ideje volt is már.

A rendőrség fekete toloncz-szállító kocsijai egymás után teltek meg a bün leányaival, kik — miként a mohamedánok Mekka felé — ugy ők Merán felé fordulva nagyokat sóhajtottak mintha csak azt mondanák: „ó ti el ünt aranyos, szép idők! nincs párja hiába csak a protnektionak“ s megszámlálhatlan forró könyöseppet töröltek le hervatag orczáikról.

A váratlanul tartott razziaák hűvös szele szokatlanul kellemetlenül érinté őket, a mint épen bevett ősi szokás szerint mit sem törődve a különben irott malasztanak bizonyult rendőri zárórával, fel és alá promenadiroztak az utcákon bűnös kenyerök után. Bezeglőn riad lom közöztük. Lélek szakadva siettek egyik-másik „megkésétt kegyeslelkű ur“ nemes szívéhez appellálni, nehogy éji sétáiknak a rendőri tolonczkocsi legyen utójára is megérdemelt jutalma. — Természetesen Hebron csinosabb rózsái is igen szép számmal voltak köztük képviselve.

— Oram, oz Istenért, ha könyörölgjön rojtam.

— „Ó, parancsoljon bájos nagysád.“

— Én nem parancsolok, sak esdve kérem fűzzön engüm homorosau a korjára, ha befogatásomat és eme imádott fővárosból, való eltolonczoltatásomat általános ismert jószívűségénél fogva nem okorja. Kérek ne habozzon, hálás lesznek érte.

— Vagy ugy?! No ne féljen édes „kis csibém“ a háladatosságot mindig szerettem; — szabad karját kérnem, egy hajszála sem fog meggörbülni.

— Ach én boldog!

Ez a hamaros paklizás azonban nem kerülte ki figyelmét egy szemesebb (!) Netovább Jánosnak, vulgó: rendőrnek. Menten ott is termett meginterviewni a paklizókat.

— Uram tisztóséggel kérdem, önhöz tartozik ez a személy?

— Enyje azt a hepcziáskodó mindenét magának János hát kend megvakult, hogy már nem is lát.

— Nyi a, hát a „nacsságos“ segédfogalmazó urral akadt össze a k csim tengelye Ezérszörös engödelmet kérek, máskor majd jobban kinyitom ezeket a tétovázó vaksi szemeket Nyugodalmas jójezakát kívánok!

— Jól van, mehet.

A rendőr elment és az édes „kis csibém“ igen hálásnak bizonyult — Ugye értesz szives olvasó?

Köszet adomák.

Szentképeket áruló zsidó: Ide jüjjenek emberek, három Isten sak edj hatos!

Pipakereskedő (persze zsidó): Oram ime itt van edj tojták pipa, oki Jónással bent volta mogát a czethal jomrába. Ha a honnoveri vak király meg látná nem odná 1000 florenért. Tessék kérem! én odadok 500 . . . 300 . . . 100 . . . 50 . . . 30 florenért . . . Először . . . másadszor . . . nő odadok hát 10 krajczárért . . . Tessék kérem! (Paprika J.)

Orvos: Önnél a vízkór első tüneteit tapasztalom:

Beteg: Az theljesen lehetetlen; hiszen már több mint öt éve nem ittam vizet.

— Uram! ön a tyukszememre lépett, kérem a lakezimét!

— Kérek, nadjon szivesen; én tyúkszem-vágó vadlok és ha tetszik mindjárt velem gyühet . .

— Hej, komfortáblis! Állja meg sak!

— Tessék parancsolni?

— Mandja meg, mendjiért visz ki engüm a vasóthoz!

— Két forintért.

— Jól van mehet, sak ozt okortam todni, hodj menyit sporolok meg, ha gyalog medjek.

Férj: Én nem tudok te wájbele tegnap még meg vált a páposzemem és ma hiába keresem minde-
nőtt. — nem tolalom.

Juczsi, a szobalány belépve: Épen itt hozom ténstur, ott találtam az ágyamban.

Karvaj. Szabadka. A „névmagyarosítást“ tudomásul vet-
tük. A hozzánk érkezett dolgozatokra nézve feleletünk: — talán
talán. **Salamon.** Alapos készütségről és nem közönséges te-

hetségről tesz tanubizonyítást „Nincsen önzetlenség“ című
cikke Ha még is kifogást emelünk ellene, az csak is tulságosan
komoly hangon tartott előadására vonatkozhatik. A mondott ok-
nál fogva — sajnálattal jelentjük — nem közöljük tehát. Szives
üdvözlét! **Üti Bunkó.** Nagy Kanizsa. Multékor számunkban
azért nem üzentünk önnök — ha épen tudni akarja — mert ké-
sön érkezett „humoreszknek“ keresztelt csodaszülöttje. Nem hasz-
nálhattuk. **Botond,** Komárom. Besoroztuk. Máskor is! Több
kéziratról és levélről a jövő számban.

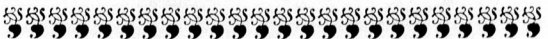

A „Füstölő“ 4. számában megjelent képtalány
megfejtése:

„Ne higgy a zsidónak!“

Helyes megfejtését a következő t. előfizetőink
küldték be: Molnár János, Cseh Ede, Markóczy Imre,
Markovich nep. János Raics Gyula, Juhász Béla
Károlyi Gyula, Ernst Imre, Lakatos József, Doma Fe-
rencz, Láng Kázmér, Francia Gyula, Németh Gyula,
Dobos Imre, Motl Lajos, Krammer Ferencz, Réday
Lajos, a felsőszentiváni olvasókör, Nagy János, özv.
Sidó Vendelné szül. Késmárky Honorata, Mészáros
Dezso, Shoffhauser Alajos, Lacsay József, Gergye
István, Pribenszky F. Magdolna, Trucska István,
Naczka Ferencz, Horváth Gyuláné, Puskás Antal,
Pokorny Géza, Dubay Illés, Balogh András, Barabó
Attila, Komácsi Antal, Tóth Lajos (ön a talányt így
fejtette meg: Ne higgy a disznó zsidónak. A megfejtés így
sem épen roz) Szaitz Gábor, Püspöki János,
Paschali Victor, Kápebó Kálmán, Balogh Ger-
gely, Dapsy-Hámos Clementina, Nelibel József Szláden
Ignác, Hódón Pál, Erős Kálmán, Gálos Trézsi, Ran-
dik Mariska, Csurgói népkör.

A kitűzött jutalmat Sue Jenő 17 kötetes regé-
nyét „A hét fő bűn t.“ sorshuzás utján Horváth Gyuláné
(lak. Budapest, külső stáció utca 46.) t. előfizetőnk
nyerte.

A „Füstölő“ előfizetési ára

1885. év január 1-től

Egész évre 2 frt.

Fél évre 1 frt.

Az előfizetési pénzek mielőbbi szives bekül-
dését kérjük, hogy a szétküldést pontosan esz-
közlhessük.

A ki 5, legalább is féléves keresztény elő-
fizetőt gyűjt a „Füstölő“ számára, annak egy
tiszteletpéldánnyal kedveskedik a kiadó-hivatal.

Az előfizetési pénzek legezlszerűben posta-
utalvánnyal a „Füstölő“ kiadóhivatalába (Buda-
pest, VIII, Eszterházy-utca 12. sz.) intézendők

Bartalits Imre kiadó.

A füstöt eregeti: **Bors Vitéz.**